

Sygn. akt. IV Ka 290/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2013 roku

**Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:**

Przewodniczący SSO Danuta Lesiewska

Sędziowie SO Włodzimierz Hilla

SO Roger Michalczyk - sprawozdawca

Protokolant protokolant Agnieszka Sawicka

przy udziale Gizeli Kubickiej - prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2013 roku

sprawy **D. K.**

oskarżonego z art. 278 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 10 stycznia 2013 roku - sygn. akt IV K 691/11

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

sygn. akt IV Ka 290/13

UZASADNIENIE

D. K. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 15/16 sierpnia 2010r. w B. przy ul. (...), wspólnie i w porozumieniu z M. P. i N. K., ze zbiornika paliwa kombajnu rolniczego dokonał kradzieży oleju napędowego w ilości 100 litrów, czym spowodował straty w wysokości 400 złotych na szkodę G. P.

-tj. o czyn z art. 278 §1 kk

2. w dniu 20/21 października 2010r. w B. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z M. P. i N. K. poprzez wyjęcie szyby w drzwiach tylnych, uszkodzenie wkładki drzwi kierowcy i klamki w drzwiach tylnych, dokonał włamania do samochodu dostawczego F.(...), z którego wnętrza dokonał kradzieży szlifierki kątovej B., wiertarki M., prostownika B., klucza pneumatycznego T., skrzynki metalowej i dwóch skrzynek plastikowych z zawartością kompletu kluczy nasadowych, płaskich, oczkowych i innych podręcznych narzędzi, a następnie ze zbiornika paliwa tego samochodu dokonał kradzieży oleju napędowego w ilości 40 litrów, czym spowodował łączne straty w wysokości 7.870 zł na szkodę J. C.

-tj. o czyn z art. 279 §1 kk

3. w okresie od 24 lipca 2010r. do 26 lipca 2010r. w B. przy ul. (...) na terenie należącym do firmy (...), po uprzednim wejściu przez uchylone okno do budynku nr (...), wspólnie i w porozumieniu z M. P. dokonał kradzieży szlifierki marki M., spawarki marki B. (...), wiertarki, piły do drewna, 40 metrów przewodu elektrycznego, czym spowodował straty w wysokości 1250 złotych na szkodę P. W. M. K.

tj. o czyn z art. 278§1 kk

4. w dniu 4/5 września 2010r. w B. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z M. P., poprzez zerwanie kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe, dokonał włamania do pomieszczenia gospodarczego Zakładu Usług (...), a następnie z jego wnętrza dokonał kradzieży 3 szt. palników, 2 szt. reduktorów do tlenu oraz 3 szt. reduktorów do gazu oraz 30 litrów oleju napędowego ze zbiornika samochodu m-ki S. o nr rej. (...), czym spowodował straty w wysokości 2120 zł na szkodę A. S.

-tj. o czyn z art. 279 §1 kk

5. w okresie od 31 sierpnia 2010r. do 1 września 2010r. w B. przy ul. (...), wspólnie i w porozumieniu z M. P., poprzez odcięcie dokonał kradzieży 150 metrów przewodu elektrycznego ekranowego wielożyłowego, w wyniku czego powstały straty w wysokości 2500zł na szkodę (...) S.A.

-tj. o czyn z art. 278 §1 kk

6. w dniu 19/20 października 2010r. w B. przy ul. (...), wspólnie i w porozumieniu z M. P., poprzez odcięcie dokonał kradzieży 200 m kabla komunikacyjnego linii napowietrznej typu (...) oraz 200 m kabla telekomunikacyjnego linii napowietrznej typu (...) w wyniku czego powstały straty w wysokości 1568.10 zł na szkodę (...) S.A

-tj. o czyn z art. 278 §1 kk

7. w dniu 21 października 2010r. w B. przy ul. (...) a ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z M. P. poprzez odcięcie dokonał kradzieży 250 m kabla telekomunikacyjnego linii napowietrznej typu (...), 5 w wyniku czego powstały straty w wysokości 345.26 zł na szkodę (...) S.A.

-tj. o czyn z art. 278 §1 kk

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, wyrokiem z 10 stycznia 2013r., sygn. akt IV K 691/11:

I. ustalając, że D. K. dopuścił się czynu zarzucanego w punkcie 1 z tą zmianą, że sprawcy dokonali kradzieży oleju napędowego w ilości około 50 litrów wartości około 200 zł, czym wyczerпали znamiona wykroczenia z art.119§1 kw, na podstawie art.45§1 kw postępowanie umorzył z uwagi na przedawnienie karalności czynu;

II. D. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w punkcie 2 z tym ustaleniem, że zabór oleju napędowego nastąpił po uprzednim ukręceniu zamkniętego korka wlewu paliwa, tj. przestępstwa z art.279§1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył jemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

III. D. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w punkcie 3 z tym ustaleniem, iż dopuścił się go na szkodę M. K., tj. przestępstwa z art. 278§1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył jemu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. D. K. uznał za winnego tego, że w nocy z 4/5 września 2010 roku w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. P., po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe do pomieszczenia gospodarczego Zakładu Usług (...) należącego do A. S. z jego wnętrza dokonali zaboru w celu przywłaszczenia 3 szt. palników, 2 szt. reduktorów do tlenu oraz 3 szt. reduktorów do gazu o łącznej wartości 2.000 zł czym działali na

szkodę A. S., tj. przestępstwa z art. 279§1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył jemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

V. ustalając, że D. K. działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. w nocy z 4/5 września 2010 roku w B. przy ul. (...) dokonał kradzieży 30 litrów oleju napędowego o wartości 120 zł z nie zamkniętego zbiornika paliwa samochodu S. o numerze rejestracyjnym (...) na szkodę A. S., czym wyczerpał znamiona wykroczenia z art.119§1 kw, na podstawie art.45§1 kw postępowania umorzył z uwagi na przedawnienie karalności czynu;

VI. D. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w punkcie 5 z tym ustaleniem, że dopuścił się go w dniu 31 sierpnia 2012 roku około godz.14.45, tj. przestępstwa z art.278§1 kk;

VII. D. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w punkcie 6, tj. przestępstwa z art.278§1 kk;

VIII. D. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w punkcie 7, tj. przestępstwa z art.278§1 kk;

IX. na podstawie art.91§1 kk w zw. z art.278§1 kk wymierzył D. K. za przestępstwa wskazane w punktach VI, VII i VIII karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

X. na podstawie art.91§2 kk w zw. z art. 85 kk i art. 86§1 kk w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych w punktach II, III, IV i IX wymierzył karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XI. na podstawie art.46§1 kk orzekł wobec D. K. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami przypisanymi w punktach 6 i 7 poprzez zapłacenie na rzecz (...) S.A. w W. kwoty 4.450,01 (cztery tysiące czterysta pięćdziesiąt 01/100) złotych;

XII. zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, a wydatkami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego. Obrońca zaskarżył wyrok w całości i na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1 / obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku , mianowicie obrazę art. 4 , 5 , 7 ,410 i 424 § pkt.1 kpk wyrażającą się w oparciu wyroku skazującego D. K.za czyny , do popełnienia konsekwentnie się nie przyznawał- na zeznaniach świadka nieletniego M. P., który zmieniał swoje zeznania, był w zeznaniach nielogiczny i niekonsekwentny, a także na materiałach będącej w toku sprawy karnej N. K.sygn. akt XVI K 792 /11 Sądu Rejonowego w Bydgoszczy i umorzonej bez rozpoznania sprawy niel. M. P.sygn. akt VI Npw 68/11 Sądu Rejonowego Wydział VI Rodzinny i Nieletnich w Bydgoszczy, częściowo dotyczących zarzutów będących przedmiotem niniejszej sprawy, nie rozważenie wszechstronne zeznań świadków odnośnie presji wywieranej na nieletnim M. P.podczas przesłuchania w KP B.W., podczas którego tylko w części była obecna matka, bez wystarczającego umotywowania takiego stanowiska w uzasadnieniu wyroku,

2 / błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na stwierdzeniu, że D. K. dopuścił się popełnienia czynów opisanych w pkt. I do VIII wyroku mimo braku wystarczających podstaw do tego ustalenia, przy braku zatrzymania na gorącym uczynku, znalezienia u niego i rodziny jakichkolwiek przedmiotów pochodzących z przestępstwa lub informacji, by takie przedmioty posiadał, braku jakiejkolwiek orientacji świadków - pokrzywdzonych w sprawie, kto był sprawcą kradzieży, opartych wyłącznie na zeznaniach nieletniego świadka M. P..

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty obrońca domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego była bezzasadna w stopniu oczywistym.

Jak wielokrotnie akcentowano w orzecznictwie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz musi wykazywać konkretne uchybienia w zakresie zasad logicznego rozumowania, jakich dopuścił się sąd w ocenie materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się Sąd I instancji nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24.03.1975r. II KR 355/74 OSNPG 1975/9/84 i z dnia 22.01.1975r. I KR 197/74 OSNKW 1975/5/58, wyroki Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 6.02.1992r. II AkR 1/92 OSA 1992/6/41 i z dnia 28.05.1992r. II AkR 134/92 OSA 1992/11/55, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6.10.2000r. II AKa 138/00 Prok. i Pr. 2002/1/28). Wywody zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego w zakresie postawionego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych w istocie stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu zawartymi w uzasadnieniu i – jako takie – nie mogły uzyskać aprobaty sądu odwoławczego. Skarżący nie wskazał bowiem tego, jakich uchybień logicznych w ocenie materiału dowodowego miał dopuścić się Sąd I instancji, aby zasadnie twierdzić, iż dokonał błędnych ustaleń faktycznych. Odnosząc się do treści zarzutu apelacji stwierdzić należy, iż z faktu, że nie zatrzymano oskarżonego D. K. na „gorącym uczynku”, nie znaleziono u niego rzeczy pochodzących z przestępstwa, a pokrzywdzeni nie posiadali wiedzy dotyczącej sprawców przestępstw nie można, jak chciałby skarżący, wywodzić, iż oskarżony D. K. nie dopuścił się przypisanych jemu czynów. Podobnie, odnosząc się do uzasadnienia tego zarzutu zawartego w apelacji obrońcy, stwierdzić należy, że uprzednia karalność oskarżonego, fakt jego znajomości z N. K., czy M. P. nie były powodem do ustaleń Sądu I instancji dotyczących sprawstwa oskarżonego w odniesieniu do przypisanych jemu czynów. Twierdzenia obrońcy oskarżonego, iż M. P. składając swoje zeznania, w których obciążał oskarżonego był bezradny, czy zastraszone, czy nieodpowiedzialnie pomógł oskarżonego nie znajdują żadnego uzasadnienia w zgromadzonych dowodach, a co najistotniejsze, były przedmiotem rozważań Sądu I instancji. Sąd Rejonowy, wbrew argumentacji zawartej w apelacji, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych dotyczących sprawstwa oskarżonego, a swoje stanowisko należycie umotywowował w przekonującym uzasadnieniu wydanego orzeczenia. Słuszne było stanowisko Sądu I instancji, który uznał za wiarygodne zeznania M. P. złożone w toku postępowania przygotowawczego, a także w postępowaniu toczącym się przed Sądem Rejonowym w Bydgoszczy w sprawie XVI K 792/11, a jednocześnie odmówił wiarygodności zeznaniom tego świadka składanych podczas rozprawy (str. 4 – 5v. uzasadnienia). Jak słusznie zauważył Sąd I instancji, w zeznaniach składanych w postępowaniu przygotowawczym M. P. opisując przebieg poszczególnych czynów, udział w nich poszczególnych sprawców, w tym oskarżonego wskazywał jednocześnie na szczegóły, które nie były znane organom ścigania dotyczące między innymi przygotowania kradzionych przewodów do sprzedaży, czy szczegóły przebiegu poszczególnych czynów. Analiza akt postępowania, nie wskazywała na to, aby na M. P. wywierana była jakakolwiek forma nacisku ze strony funkcjonariuszy Policji. Sąd I instancji przesłuchał zresztą funkcjonariusza Policji, który w postępowaniu przygotowawczym przesłuchiwał M. P. (A. K. k. 229v. – 230), a także matkę M. P. (E. H. k. 229v.) i treść zeznań tych osób jednoznacznie wskazywała na to, iż M. P. miał zapewnioną swobodę wypowiedzi. Dodać należy, iż analiza akt VI Npw 68/11, w której M. P. występował jako nieletni sprawca czynów karalnych, których miał się dopuścić także z oskarżonym wskazuje na to, iż matka M. P. brała udział w wielu czynnościach procesowych z jego udziałem, między innymi przesłuchaniach w dniu 21 grudnia 2010r., wizji lokalnej. Nie zgłaszała żadnych uwag do czynności wykonywanych z udziałem jej syna, a zatem twierdzenia zawarte w apelacji obrońcy, iż M. P. był zastraszone nie były niczym uzasadnione. Rację miał Sąd I instancji, który uznał za wiarygodne zeznania M. P. składane w sprawie XVI K 792/11. W czasie składania tych zeznań (9 stycznia 2012r.) zakończone już było postępowanie w sprawie VI Npw 68/11, a w tych okolicznościach trudno mówić o tym, aby M. P. miał jakikolwiek interes w tym, aby bezpodstawnie pomawiać oskarżonego D. K.. Dodać należy, że sam oskarżony, w swoich wyjaśnieniach nie wskazał powodu, dla którego M. P. miały go bezpodstawnie pomawiać. Ustalenia poczynione w niniejszej sprawie opierają się w zasadniczej części na wskazywanych wcześniej zeznaniach M. P., zeznaniach szczegółowo analizowanych przez Sąd I instancji, w oparciu o które wyciągnięto słuszne wnioski dotyczące sprawstwa oskarżonego D. K.. Żaden przepis

kodeksu postępowania karnego nie wskazuje na to, ile dowodów należy zgromadzić, aby możliwe było wydanie wyroku skazującego. Dodać należy, iż sąd odwoławczy podzielił argumentację przytoczoną w uzasadnieniu wyroku (k. 5-5v.) przemawiająca za stwierdzeniem, iż niewiarygodne, czy wręcz rażące naiwnością były zeznania M. P. składane na rozprawie. Sąd Okręgowy odwołuje się do zawartej tam argumentacji i nie widzi powodu do jej ponownej prezentacji.

Nie były także zasadne zarzuty apelacji dotyczące obrazy przepisów postępowania. W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy w poprawny sposób, zgodny z art. 424§1 kpk sporządził uzasadnienie wydanego orzeczenia. Sporządzając pisemne uzasadnienie wydanego orzeczenia Sąd I instancji powinien wyraźnie wskazać, na jakich dowodach opiera ustalenia każdego istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy faktu, a także należycie rozważyć i ocenić wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi ustaleniami faktycznymi lub przeciwko nim, wyjaśnić wszystkie istotne wątpliwości w sprawie i sprzeczności w materiale dowodowym oraz ustosunkować się do nich. W razie istnienia sprzeczności między dowodami Sąd musi wyjaśnić w uzasadnieniu, na których z nich się oparł (i dlaczego) oraz dlaczego odrzucił inne. Oznacza to, że z taką samą starannością i dokładnością winien ocenić zarówno te dowody, które odrzuca, jak i te, na których opiera wyrok. Brak takiego wyjaśnienia i oceny może, bowiem prowadzić do postawienia zarzutu przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, a pominięcie w uzasadnieniu wyroku dowodów dotyczących istotnych faktów oraz okoliczności i nie zajęcie wobec nich żadnego stanowiska, daje podstawę do postawienia zarzutu sprzeczności ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Uzasadnienie wyroku ma dać wyczerpującą i logiczną odpowiedź na pytanie, dlaczego właśnie taki, a nie inny wyrok został wydany. Uzasadnione sporządzone w niniejszej sprawie, wbrew zarzutom apelacji, wszystkie wyżej wymienione warunki spełnia. Z jego treści jasno wynika, na jakich dowodach oparł Sąd I instancji swoje rozstrzygnięcie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Trudno poważnie traktować zarzut obrazy art. 424§1 pkt 1 kpk w sytuacji, kiedy w apelacji nie zawarto żadnego uzasadnienia dla postawionego zarzutu obrazy art. 424§1 kpk.

Odnosząc się do zarzutu dowolnej ceny dowodów, a więc naruszenia art. 7 k.p.k. stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.) wtedy, gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.);
- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.);
- jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.).

W ramach realizacji zasady zawartej w art. 7 k.p.k. sąd ma prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia oskarżonego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka (czy też wyjaśnieniom oskarżonego), co do innych okoliczności – pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonujący (jak ma to miejsce w niniejszej sprawie) uzasadni (OSNKW 1874/7-8/154, OSNKW 1975/9/133). Wszystkie te wymogi spełnia ocena dowodów, o których mowa w apelacji (a także pozostałych zebranych w sprawie) dokonana przez Sąd I instancji i zaprezentowana w szczegółowym uzasadnieniu wyroku. Sąd Rejonowy, jak wspomniano wcześniej, przedstawił szeroką argumentację, dlaczego uznał za wiarygodne zeznania M. P. składane w postępowaniu przygotowawczym oraz w postępowaniu XVI K 792/11, a odmówił wiarygodności zeznaniom tego świadka składanych na rozprawie, dlaczego nie uznał za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego. Argumentacja ta była przekonująca i zasługiwała na pełną aprobatę sądu odwoławczego i nie wymaga ponownej prezentacji.

Powołany przez obrońcę oskarżonego przepis art. 4 k.p.k. (zasada obiektywizmu) stanowi, że organy prowadzące postępowanie karne obowiązane są badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Zasada ta jest wyrazem postulatu ustawowego, ażeby ustalenia faktyczne odpowiadały prawdzie, co w postępowaniu sądowym jest osiągalne tylko wtedy, gdy przedmiotem zainteresowania sądu jest

cały zebrany w sprawie materiał dowodowy, bez pominięcia istotnych jego części i gdy całość tego materiału jest przedmiotem rozważań sądu. O braku obiektywizmu możemy, więc mówić w sytuacji, gdy organy procesowe wykonywały czynności procesowe z pewnym osobistym pozytywnym bądź negatywnym nastawieniem, uprzedzeniem, zaś podejmowane w toku postępowania decyzje były stronnicze, bądź gdy przedmiotem oceny i rozważań sądu orzekającego nie był cały zebrany w sprawie materiał dowodowy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 1978r., IV KR 4/78, OSNKW 1978, Nr 4 - 5, poz. 52; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1999r., V KKN 459/97, OSN Prok. i Pr.2000, Nr 2, poz. 10).

Żadna z tych sytuacji nie zachodzi w niniejszej sprawie. Jak się wydaje, skarżący zarzuca Sądowi I instancji naruszenie tego przepisu jedynie dlatego, że ocenił materiał dowodowy odmiennie od życzeń skarżącego, co nie świadczy przecież o naruszeniu zasady obiektywizmu.

Przepis art. 5 § 2 k.p.k. stanowi, iż sąd nie dając się usunąć wątpliwości winien rozstrzygać na korzyść oskarżonego. Reguła in dubio pro reo, zawarta w tym przepisie, odnosi się w praktyce do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, nie można jej jednak rozumieć jako reguły swoistego, uproszczonego traktowania wątpliwości. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych winna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Reguła ta ma, więc zastosowanie jedynie wtedy, gdy wyczerpane zostały wszystkie możliwości w procesie, a mimo to nadal istnieją wątpliwości, których nie można usunąć ani w świetle zebranych dowodów, ani w świetle logicznego rozumowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.06.1991r. WR 107/91 OSNKW 1992/1-2/14, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.11.1996r. V KKN 215/96 Prok. i Pr. 1997/5/4) .

Natomiast, gdy z materiału dowodowego wynikają różne wersje wydarzenia, to nie jest to równoznaczne z istnieniem „nie dających się usunąć wątpliwości” w rozumieniu tego przepisu. W takim przypadku sąd zobowiązany jest dokonać ustaleń faktycznych kierując się zasadą swobodnej oceny dowodów, której granice wyznacza art. 7 k.p.k.

Przepis art. 5 § 2 k.p.k. w żadnym razie nie może być, bowiem interpretowany jako obowiązek czynienia ustaleń faktycznych, w oparciu o najkorzystniejsze dla oskarżonego wersje wypadków. Wyrażona w nim zasada tłumaczenia wątpliwości na korzyść oskarżonego nie polega, bowiem na obowiązku automatycznego wyboru najkorzystniejszej wersji wynikającej z wyjaśnień i zeznań o niejednakowej treści (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.03.1997r. VKKN 213/96 Prok. i Pr. 1997/9/6, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3.07.1997r. IV KKN 142/97 Prok. i Pr. 1997/12/4, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.04.1976r. III KR 86/76 OSNPG 1977/2/16, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.02.1990r. I KR 6/90 niepubl.).

W niniejszej sprawie nie zachodzi sytuacja określona w art. 5 § 2 k.p.k., a więc nie może być mowy o obrazie tego przepisu – zebrane dowody pozwalają na dokonanie ustaleń faktycznych, co uczynił Sąd I instancji, ustalenia wymaga jedynie to, czy są one dokonane prawidłowo, co jak już wskazano wyżej nie budzi żadnych zastrzeżeń (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2000r., IV KKN 532/99, niepubl.).

Niezasadnie też powołuje się obrońca oskarżonego na naruszenie przez Sąd I instancji art. 410 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem podstawę wyroku stanowić może tylko całość okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Oznacza to, że sąd wydając wyrok nie może opierać się na tym co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całości ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które tezę aktu oskarżenia potwierdzają, jak i tych, które ją podważają (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27.04.1979r. III KR 50/79 OSNPG 1979/10/140, z dnia 30.07.1979r. III KR 196/79 OSNPG 1980/3/43, z dnia 14.06.1984r. I KR 120/84 OSNPG 1984/12/115, z dnia 1.02.1996r. III KR 191/95 Prok. i Pr. 1996/7-8/11). Zauważyć w tym miejscu należy, iż zasada określona w art. 410 k.p.k. obowiązuje także strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko nie mogą opierać go na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do innych wniosków (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30.07.1979r. III KR 196/79 OSNPG 1980/3/43 i z dnia 5.11.1997r. V KKN 62/97 Prok. i Pr. 1998/2/13). O naruszeniu

tego przepisu może być zatem mowa jedynie wtedy, gdy sąd orzekający pominie jakąś okoliczność ujawnioną w toku rozprawy lub oprze ustalenia faktyczne na okoliczności w toku rozprawy nie ujawnionej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.04.1997r. IV KKN 103/96 Prok. i Pr. 1997/10/12).

Jak wynika z bardzo szczegółowego uzasadnienia zaskarżonego wyroku przedmiotem rozważań Sądu I instancji były wszystkie dowody przeprowadzone i ujawnione w toku przewodu sądowego, oceniane z taką samą wnikliwością i starannością. Skoro, więc Sąd I instancji oparł swe rozstrzygnięcie na analizie całokształtu ujawnionych okoliczności i przeprowadzonych dowodów nie można skutecznie stawiać mu zarzutu naruszenia art. 410 k.p.k. W apelacji nie wskazuje się zresztą dowodów, które Sąd Rejonowy pominął przy wyrokowaniu, jak też dowodów, które uwzględnił, mimo, że nie ujawnił ich na rozprawie, a odnosi się jedynie do oceny dowodów.

Tymczasem dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie nie stanowi naruszenia art. 410 k.p.k., co jednoznacznie stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 czerwca 2002r. V KKN 34/01 (vide: LEX 53912; por. też R.A.Stefański Komentarz do art. 410 kodeksu postępowania karnego [w:] Z. Gostyński (red.), J. Bratoszewski, L. Gardocki, S.M. Przyjemski, R.A. Stefański, S. Zabłocki, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom II, Dom Wydawniczy ABC, 1998).

W tych okolicznościach stwierdzić należy, że nie mogło być mowy o naruszeniu któregokolwiek z przepisów procesowych opisanych w punkcie 1 zarzutów apelacji obrońcy.

Sąd Okręgowy nie znalazł jakichkolwiek powodów do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego, a w tej sytuacji, zaskarżony wyrok, jako słuszny utrzymał w mocy. Dodać należy, iż sąd odwoławczy podzielił również stanowisko Sądu I instancji dotyczące wymiaru kary oskarżonemu, która spełnia wszystkie wymogi określone w art. 53 i nast. kk. O kosztach orzeczono na podstawie art. 624§1 kpk w zw. z art. 634 kpk.